

Một ngôi biệt thự nhỏ khiêm tốn cuối đường Hoàng Diệu, Đà Lạt.

Phía sau là vườn hồng và có thể nhìn thấy trường Couvent thoáng ánh xanh lam của các nữ sinh nhí nhố. Đó là “ngôi nhà hạnh phúc” của chúng tôi cũng là tên do các

bố yêu thương đút cho nó. Chúng tôi sống êm đềm hạnh phúc với ba đứa con thơ dại thơ ngây và một em bé còn đang trong bụng mẹ. Căn nhà lúc nào cũng rộn rã vui tươi nhộn nhịp là Tết đến còn thêm “những con bà phước” (tức là những số quan Võ bố không được về Sài Gòn ăn Tết vì công việc) tết cứ đều quay quôn vui chơi nhộn nhịp chính nhà của họ, bởi vì các anh thích cái không khí thoải mái và thân thương nhất mà chúng tôi đã thoát thân tình đón tiếp. Nếu cuộc sống ngày càng kéo dài thì thật đúng là chúng tôi đã có một thiên đường hạnh phúc thật sự rồi. Những đâu có ai nghĩ rằng Buôn Mê Thuột một, mọi nơi di tản về Sài Gòn. Gia đình tôi cũng trong làn sóng kinh hoàng đó. Tôi và các con được ông bà nuôi các cháu yêu thương đùm bọc, và tôi đã sinh cháu bé ngay tháng tết năm đó. Cũng vì thế mà chúng tôi không thể ra đi một mình. Anh đã lên được tàu những anh lính và bạn bè. Nếu anh biết trở về rồi lại xa mẹ con tôi vĩnh viễn chắc anh đã không quay về. Đó cũng chính là nỗi đau ray rứt, niềm ân hận khôn nguôi của chúng tôi.

Tháng sáu anh đã đi trình diện học tập công tác, với hy vọng sau mười ngày sẽ trở về Không có chúng tôi ở nhà, tôi rất sợ hãi và buồn lo. Anh đã cho tôi một đôi đồng hồ đồng hồ vàng. Nay không có anh tôi không thể làm gì hết, tôi đã một mình, một mình những công việc toan tính của chúng tôi cho con cái sau này. Tôi không còn gì hết ngay công việc sống của tôi cũng rất mong manh vì mọi sinh cháu còn quá nhỏ. Rất may nhờ số phận xa của bà nuôi các cháu nên mẹ con tôi còn được ăn cơm thêm vài tháng. Toàn dân thành phố đã phải ăn khoai lang, khoai mì và bo bo. Những người bán theo số gia đình, hoàn toàn không có gạo. Khi nào được mua bột mì thì sung sướng lắm. Vì có thể đi bán lấy bánh mì (món ăn ngon nhất lúc bấy giờ) Nếu có bánh mì tôi có thêm việc làm để kiếm được vài đồng đi chợ. Tôi phải lo làm nước sốt (muối + cà chua) thái cà rốt cắt nhỏ để leo làm dưa chua mang ra trưng bày của bán từ 4 giờ sáng.

Ngày tháng qua đi với buồn lo nặng trĩu vì 4 đứa con cần ăn đồ sống. Tôi nhờ con chong chóng hết bán bánh tôm bánh cuốn thì đường Duy Tân lại quay ra bún riêu ở đường Gia Long. Những cũng không được bao lâu vì “chiến dịch dẹp lòng đỏ trứng”. Tôi lại phải chờ

Chuyện Buồn Ngọt và Vết Tù

Tác Giả: Trần Thị Thanh Minh
Thứ Hai, 14 Tháng 6 Năm 2010 19:14

thuộc tây, ai cần bán cần mua là có tôi làm chân chày. Tôi còn nhớ một lần có người cần mua 5 chai nước biotin, mà tôi chỉ có đủ vốn cho 2 chai, thế là tôi phải chày làm 3 lần nữa chứ. Vẫn Chuỗi qua chị Bà Chiếu mà giao đủ hàng đủ số. Đạp xe đạp mua kiốt số vì muốn hỏi và nước một chút nhỏ nhỏ để không thấy đi. Nhớ lúc đó lúc tôi mua và tung ra vì nghĩ tính toán cho cuộc mưu sinh, vì nghĩ thay đổi khôn lường của xã hội chứ nghĩa và nhất là vì nghĩ hoang mang lo sợ cho chúng tôi đã bao lâu biết vô âm tín. Ban đêm, nhìn những khuôn mặt ngây thơ của các con tôi trong giấc ngủ say sưa; tôi yên tâm vì tôi vẫn còn có chúng ở bên tôi. Những chuyện tôi nay ở đâu? Đói no làm sao? Anh là người tình chúng tôi, yêu quý các con, liệu anh có yên giấc được không? Hay cũng như tôi thao thức suốt đêm thâu vùi bao nỗi lo âu tột cùng không phôi phôi ngiễn thoát. Chỉ có lúc này tôi mới được thả do khóc nức nở để vùi bọt nước buồn lo nghĩ trĩu bên mình. Tôi không dám khóc trước mặt các con vì chúng sợ òa khóc theo ngay khi thấy tôi chày nước mặt.

Mãi gần một năm sau tôi mới được tin chúng tôi dù chuyện phải là tin vui. Anh đang bắt một cần số rét ác tính và thiêu thốc ăn trứng trứng có thể chết bất cứ lúc nào. Mong ước của anh là mua biotin tin cậy của mẹ con tôi trước khi anh nhậm mệnh. Trước đó như sắp đứt đứt chân tôi. Tôi lấy van người để tin xin chờ đợi cho tôi đi gặp anh.

Sau cuộc hành trình khá vất vả, lội suối băng rừng, những con vật cần tôi chày máu tùm lum mà tôi không hề biết sợ biết đau. Quấn áo ướt hết, gió lạnh làm tôi rét run, xanh mét. Tôi nghĩ chị của kếp mẹ thì đã bắt cán bộ trứng trứng tra hỏi lâu rồi là lâu. Cuộc cùng vì “cơm phở lòng yêu chúng của phở miền Nam”. Họ cho tôi gặp một. Vì chúng tôi đau nghĩ nên anh em cùng “láng” cho một vòng giũa còn các anh một vòng chung quanh để che gió lạnh. Thốt số thì có che được bao nhiêu đâu vì mỗi khi gió thổi vào thì thổi cả đầu lãnh gió cát đầy cả mặt mũi. Tôi chết đứng khi thấy chúng tôi chỉ còn là bóng đen sẫm, hàm răng trắng nhô ra vì đôi má đã hóp lại, cặp mắt lõm sâu không còn thấn số. Tôi khóc lạnh lẽo nước mắt như mưa rào trời bên anh, ôm lấy tay anh, còn anh thì không còn đỡ số còng nắm tay tôi nữa. Thế gian những người, các anh xung quanh cũng yên lặng ngẫm nghĩ.

Tôi không thể nào quên được đêm hôm ấy, trước đó ngả bả bả bùng, mấy chục khuôn mặt mà tôi chỉ cần kia đạp đạp oai phong lẫm trong bộ quân phục VNCH, bây giờ thì chào hỏi là tôi nghĩ, họ chỉ còn là những bóng đen ngổ ngổ biết chết. Những người, những người mình tôi khóc đến đau nhức cả hai mắt. Chúng tôi thì nhậm thôi thóp, miệng vẫn còn còng, chị của anh đã mất nguy hiểm? Đưa con gái út của anh mới tám tháng nên hãy còn bú mẹ. Hai buổi sáng căng nhấc, tôi chết như tảo đổ xin lỗi mọi người ra xa để vất vả. Tôi buồn chén số bả thêm hai mươi người để cho chúng tôi tình nguyện mặt.

Chúng tôi có lẽ nhớ vào mấy chén số của tôi mà tôi sáng anh đã tình hình. Mấy anh bạn cần

chác anh là uáng sáa tiên nên mái đác nhá váy .

Sau chuyện đi áy tôi ngã bánh cá tuán lá . Váa khái là tôi lái sáa soán đi mát chuyện náã vì tôi biát cháng tôi rát cán thuác men và tám bá. Hai chân anh áy không mang nái tám thân gáy chá còn 40 ký lô. Nái buồn lo này cháa hát, lái đán nái buồn vì con bé không thêm sáa má náa. Thá là tôi mát thêm niám hánh phúc vô biên là đác cáôm con, ngám cái miáng xinh xinh cáa con nhá gán lián vái báu vú má đá đác má chuyện cho giáng sáa chan cháa yêu tháng. Các cá đã nói là khi dang cho con bú thì không đác cho ai sáa cáa mình káo trá sá chá sáa má. Tôi cũng tin nhá thá nháng biát làm sao hán khi tháy cháng tôi cũng đáng cán sác sáng.

Muán có thuác men và đá ăn cho cháng thì phái lo tián nhiáu hán. Bán ngoài đáng bá đái , tôi soay ra làm bánh croissant á nhà . Tái nào tôi cũng nhá máy cáu hàng xóm sang nhào bát há, xong bát bánh rái chá bát ná cho vào lò. Lúc đáu tôi tá làm, tá bán nháng sau tôi đá bà con lái xóm láy bánh đi bán các nái, bán nhiáu thì lái nhiáu. Náu không bán hát thì tôi láy lái đá náng khô bán cho các chá đi thăm nuôi. Váy mà cũng cháng đác bao lâu thì hát ván vì bánh thì ván phái làm mà tián thì không thu vá đác vì ai cũng nghèo nên dù bánh bán hát cũng không đá tián mua gáo nên lái khát tôi lán sau, rái lán sau náaDù sao tôi ván phái cá xoay sá cho có đá tián đi thăm nuôi cháng.

Tái năm 1977, cháng tôi bá “biên chá” chuyện tá Ká Tum qua Trái An Đáng Biên Hòa . Lúc đó chúng tôi mái đác đi thăm chính thác. Cán bá trong trái đã gái giáy vá nhà, cho phép thân nhân đi thăm sau gán hai năm biát tám tin tác. Có đác đác ân này là do nháng xôn xao, bát mán cáa gia đình tù nhân cái táo. Sau lán thăm đó, anh bá đáa ra Bác lúc nào tôi không hay .

Thái gian này là kháng khiáp nhát vì há đái anh đi lung tung, nào Lào Cai, nào Yên Bái, nào Láng Sán ! Váa đác tin á nái này thì đã bá chuyện đi nái khác, không có cách nào thăm nuôi đác . Tôi phái mua chui nháng tám phiáu đá đác phép gái quà, mái gói chá có 3 kg thôi, đáa chá phái viát theo ám sá. Tôi phái làm thát kho vái cá chai ná cá mám, hy váng mán thì đá đác lâu vì không biát bao giá gói quà mái tái tay ngá i nhán. Tráng tháy tôi kho thát, các con tôi nói: “Bá sáng quá, có nhiáu đá ăn ngon hán tái mình!” Còn gì đau khá và xót xa hán cho tôi khi nghe tháy câu so sánh tháng này!!

Cuái cùng tôi cũng tìm ra đác há chuyện anh vá Vinh-Nghá Tán. Tôi và chá anh vái ra thăm. Vì không có giáy phép nên chúng tôi phái đi tàu vái giá chá đen, nghĩa là đi táng cháng mát và giá vé gáp đôi . Tái nái tôi sá vào báo công an là tôi bá mát cáp nên mát luôn cá giáy phép thăm nuôi và xin há cháng nhán cho. Phái có giáy đó tôi mái đác phép vào trái thăm

chàng tôi. Tôi đã phải nói dối mới thoát qua cửa lính gác.

Vừa xuống tàu là tôi đã hoảng sợ vì dân địa phương đang chờ chờ bên tôi: “Về ngay kia!” Cũng may họ không ném đá chúng tôi như đã ném đá các anh khi phải chuyển ra Bắc. Chúng tôi thì nói là chỉ ưu tú Bộ, họ không kiêu căng chờ ngó tôi. Qua ngày Chín Nhứt tôi vẫn còn hy vọng gặp mặt vì họ nói anh đi xa làm việc, đã cho gọi rồi, thì hai số gặp. Đêm Chín Nhứt, tôi nhớ mê thây anh và báo cho tôi biết là anh đã chết!? Anh linh thiêng như vậy chăng? Tôi thì nhấc khóc quá trời làm thế giới cảm động. Các chị đi thăm nuôi an ủi tôi “ Sinh đôi thì lành, yên chí đi, mai đừng gặp”. Tôi không thể nào tưởng tượng hết nỗi buồn lo, bối rối của tôi đêm đó và thế giới luôn đẫm sáng, không thể nào ngừng trôi đi. Mọi mọi sáng tôi đã dậy. Mọi mọi nỗi lo âu vì nghe nói ở đó không bao giờ tù nhân có cơm ăn. Trời sáng hẳn. Dường như sắp xuống núi, tôi trên nhìn xuống, tôi thấy tiếng toán người đi ra lao động. Tôi nhớ người mẹ người du, nhớ có ai đứng thì, tôi thì đi xuống chân núi, nỗi cảm các thân nhân từ cõi trời gọi. Toán 1 đi qua, rồi toán 2, rồi toán 3, tôi nghe thấy tiếng gọi “Chín chung, chín Minh” và tiếp theo tiếng ai la to: “anh Chung chết rồi!” Tôi ngã xuống và không còn biết gì nữa.

Khi tôi nhấc, tôi thấy tay chân bối rối vào trong tre, y sĩ đang chích thêm hai mũi thuốc

khó. Tôi nghe kể là tôi đã ngã đi và họ khiêng tôi lên núi cứu tôi ngay đó ngay họ qua rồi. Họ phải trời tôi lại vì số tôi vẫn mãi làm gặp y kim chích. Tôi nói tôi không sao, cứ đi trời ra cho tôi. Sau cơn choáng quá đau tôi lại trở thành bình tĩnh quá làm họ cũng phát hoảng luôn. Tôi yêu cầu gì thì họ cũng cho phép hết. Tôi xin đừng gặp bên bè thân của chúng tôi, trao lại cho các anh họ 120 kí lô quà tôi mang đến. Ai cần gì thì lấy rồi viết thư về nhà nhắn và con đem tiền trở tôi. Cuộc cùng cán bộ mang đến cho tôi một cái túi xách tay, trong chỉ có gì ngoài bên bà ba cũ mềm của chúng tôi. Họ cho tôi một chén cơm hầm, hồi mùi gạo mới, trên có quýt trái ngấu dầm mang ra. Trẻ em theo sau để nhìn bắt cơm, trẻ m trẻ: “ cơm kia! cơm kia!” tôi đi như một cây ma sống, một m to mà nào có nhìn thấy gì, tai cũng chúng nghe thấy gì, bên c thì p bên c cao theo hai người đi, tìm nhớ đau buồn, nỗi cảm một chực không ngừng. Khi ra thì một tôi lại ngã đi một lần nữa. Giá mà khi ấy tôi đừng đi luôn theo chúng tôi thì hay biết mấy!

Tôi trở về nhà với một thân xác rã rời, một đầu óc rỗng không, bị ng ăn, một ng, chỉ nói năng gì, một m to mà chỉ nhìn thấy gì. Tôi đã phải ra, vào nhà thăm người Chín Quán mới lại. Rồi may cho tôi và các con tôi là lúc đó tôi có một cô em và một người bạn lo lắng và chăm sóc một con tôi thì tình.

Vài tháng sau, tôi nhận được 2 thùng quà từ người bạn và người hàng xóm “Người bạn bạn đã chết. Trẻ yêu

Chuyện Bùn Ngồi Vò Tù

Tác Giả: Tr&n Th& Thanh Minh
Thứ Hai, 14 Tháng 6 Năm 2010 19:14

củu hoàn.” Ra b&u đi&n l&nh 2 gói quà xong, v&a ra đ&n của tôi l&i ng&t đi . R&t may có anh b&n hàng xóm đ&p xe xích lô đang ch& đ& ch& tôi v& nhà. Tôi b&a ăn, nhìn b&n đ&a con ng&i ăn ngon lành v&i tốp m&ngào đ&ng và n&c m&m, quà của b& tr& l&i, n&c m&t tôi l&i ch&y nh& m&a . R&i t&i g&n củ năm sau, ph&ng tr&ng m&i củ đ&i đi&n đ&n chia b&n và đ&a cho tôi biên b&n “ph&m nhân ch&t”. Nh& m&nh gi&y này mà m& con tôi m&i đ&c đi M& theo đi&n HO. (Tôi v&n còn gi& m&nh gi&y này, xin g&i kèm theo đây đ& m&i ng&i bi&t “t&i ác” của ch&ng tôi!)
Can t&i: Gi&ng viên tâm lý chi&n xã h&i h&c Tr&ng Võ B& Qu&c Gia Đà l&t. Án ph&t tù: 3 năm; nh&ng khi ch&t đã 3 năm 7 tháng. N&u h& đúng l&i ch&c ch&ng tôi không th& ch&t.

Th& là xong là tuy&t v&ng củ đ&i. Lúc đó tôi s&ng cũng nh& ch&t r&i, nh&ng vì b&n đ&a con nh&, chúng đâu có t&i tình gì. Bên n&i bên ngo&i ai cũng mu&n nuôi dùm 1, 2 đ&a nh&ng tôi không th& nào củu đ&c n&u đ& 1 đ&a con xa tôi . Tình th&ng con đã th&ng cái “điên” của tôi đ& lo l&ng cho chúng nh&ng v&i ph&ng khóm thì tôi th&t là m&t “m& điên d& d&n”. Tôi không củu đi h&p t& h&p ph&ng gì củ . Công an khu v&c t&i t&n nhà b&t đi h&p. Tôi nói: “Ng&i mà các anh th&y có t&i là ch&ng tôi thì anh đã ch&t r&i, tôi và 4 con nh& không còn gì ph&i h&p v&i hành n&a”.

Lúc tr&c mình ngu nên củ tin là ph&i h&p hành cho t&t thì h& xét cho ch&ng v& s&m. Nay tôi không còn gì đ& s& n&a thì h& l&i đ& tôi đ&c yên thân.

Tôi b&t đâu tính chuy&n v&t biên, m&y m& con đ&t đ&u nhau đi tìm đ&t h&a không bi&t bao nhiêu l&n. H&t đi t& Nhà Bè, Vũng Tàu, M& Tho đ&n R&ch Giá, Sóc Trăng nh&ng đ&u không thoát, ò tù cũng m&y l&n. Xu&ng ghe ra bi&n l&i th&y h&i h&n vì th&ng con, của th&y thoát mà ch& th&y ch&t t&i n&i. B& b&t tù đầy thì l&i càng h&i h&n h&n vì các con không có th&c ăn, n&c củu ng củ có m&t ca nh&. Trong tr&i ch& có 1 cái ao tù, ăn cũng đó mà t&m gi&t cùng n&i. B&n th&u không th& t& cho nên tr& con không b& đau b&ng &a ch&y thì cũng gh& l& ghê h&n. Tôi s& quá đ&n không dám nghĩ đ&n đ&n a . Ph&i củy nh& xin đi đ&y l&i dù bi&t là nhà giáo củ húp cháo thôi. Nh&ng dù sao đ&n a cũng còn có củ đ& mua “nhu y&u ph&m” và đ&c “th&u” đ& bán quà cho h&c trò trong tr&ng.

Th&i gian này t&m &n đ&nh, lo cho các con t&i tr&ng cũng ph&i ch&y ch&t vì “nh&t thân, nhì th&” của xã h&i lúc b&y gi&. Ph&n mình thì xong r&i, b&n bè tôi còn r&t nhi&u có ch&ng dang tù t&i. Th&nh tho&ng chúng tôi h&p nhau đ& “lá rách nát đùm lá t& t&i” đ&a nào có th& gì cho tù ăn đ&c thì mang t&i gom l&i đ& chia cho nh&ng b&n s&p đi thăm. Trong cái tình đó tôi l&i th&y đ&c nhi&u s& đau kh& mà ng&i v& tù ph&i củu đ&ng nh&c nh&n mà không ai có th& chia x& v&i h&. Ch&ng h&n nh& m&t chuy&n r&t th&t của m&t ng&i b&n thân của tôi, chúng tôi đã chia s& t&ng bó rau mu&ng t&ng chén n&c m&m “mu&i + n&c màu” cho các con ăn. T&ng viên đ&ng th& đ& mang vào tù cho ch&ng. Ch& ch&ng b&n tôi l&i có “nhà h&nh phúc” và các anh

tủn ph& làm việc th& t& thì cán b& m& i cho phép g& p v& t& i đó. L& dĩ nhiên ch& ng b& n tôi làm kh& sai c& t l& c đ& đ& c ân hu& đó . Ch& cũng là m& t cô giáo, s& ng r& t đ& o đ& c và thành tín, th& ng ch& ng vô cùng, nh& ng khi vào thăm đã th& y “nhà h& nh phúc” có m& y cái trồng tre và m& y anh cán b& ng& i canh. Ch& đã không th& “cho anh” và đi& u này đã khi& n anh n& i gi& n nghĩ là ch& đã có “ai khác” ngoài đ& i. Ch& đã b& anh ch& i b& i t& i b& i còn gì th& th& m h& n n& a không? Th& i gian đã qua tôi hy v& ng anh đã thông c& m v& i ch& v& cái “không th& cho anh” đó. M& c dù gi& thì anh ch& cũng đã xa nhau, th& t là m& t đi& u r& t đáng ti& c.

L& i thêm m& t cô b& n láng gi& ng, may m& n có ông ch& ng đ& c th& v& sau b& y năm tủn t& i. Nh& ng tháng ngày trong lao tù khi& n con ng& i cũng thay đ& i nhi& u l& m. Đ& nóng gi& n và m& c c& m đ& y mình. M& t hôm cô b& n tôi đ& c nhà n& c cho mua m& t khúc vải may quần v& i giá r& dành cho các công nhân viên nhà n& c. Cô mang v& khoe nói là bán đi s& l& i đ& c sáu ngàn đ& ng. Ông ch& ng l& i mu& n may đ& m& c vì ông ta th& y cũng c& n ph& i có m& t cái quần m& i . B& n tôi ng& n ng& i n& a mu& n cho ch& ng may, n& a mu& n bán đi đ& thêm tý ti& n lo cho gia đình nên nói v& i ch& ng: “Khúc vải này sáu ngàn l& n đó anh.” Ch& a nói đ& t l& i là b& n tôi b& m& t cái tát tai choáng váng m& t mày, s& vi& c x& y ra quá s& c t& ng t& ng c& a m& i ng& i. Anh ch& ng r& t h& i h& n v& hành đ& ng vũ phu c& a mình; tuy nhiên anh v& n đ& l& i cho b& n tôi cái t& i “coi cái quần h& n ch& ng”. Đó l& i là m& t trong muôn ngàn c& nh ng& tr& trêu cu& v& tủn c& i t& o.

Th& m thoát đã qua 7 năm lúc này cu& c s& ng m& y m& con tôi đã đ& th& vì ch& em b& n bè & ngo& i quần c& đã b& t đ& u g& i ti& n v& c& u tr& . Tôi đ& c m& ch& ng cho theo đi đ& b& c m& Anh. Tâm tr& ng tôi th& t r& i b& i và lo s& li& u b& c lên có ph& i là Anh không hay l& i là m& c& a ai khác?!! Trên đ& ng đi cũng không kém gian nan c& c kh& nh& khi đi thăm nuôi t& i K& Tum. Tôi ph& i g& i m& tôi t& i Ngh& Tĩnh đ& cùng v& i ng& i cháu đi vào K3 ch& h& chôn xác Anh. Đ& ng thì xa, đ& t sét tr& n tr& t tôi nghĩ đành ph& i b& cu& c vì hai bàn chân đã s& ng r& t. Tôi ng& i xu& ng bên đ& ng v& a khóc v& a van vái “anh có linh thiêng xin phù h& cho em t& i n& i đ& mang anh v& g& n em và các con”. Đang g& c đ& u kh& n nguy& n thì nghe ti& ng xe l& c c& c do m& t con trâu kéo, trên là các cán b& đi công tác v& . H& tra h& i và tôi “thành kh& n khai báo” nên h& cho tôi lên xe quá giang t& i t& n n& i. Tôi nh& ng& i cháu tr& l& i đ& đón M& tôi tr& vào tr& i ngày hôm sau đ& b& c m& . Tôi không th& nào quên cái c& m giác hãi hùng khi đ& c anh cán b& đ& a lên núi, ch& đó là ch& đ& các thân nhân tủn lên & t& m qua đêm vì không có xe v& ngay . Kh& cho tôi là khi tôi t& i n& i thì ch& có m& t mình, có s& cũng ch& ng làm sao h& n đ& c tôi đành c& u c& u n& i các đ& ng thiêng liêng, Chúa M& , Ph& t Quan Âm B& Tát c& u kh& c& u n& n, c& u ch& ng tôi che ch& b& o v& tôi . C& m& m& t to mà van xin c& u nguy& n đâu có dám nh& m m& t m& c dù đã quá m& t m& i . R& t may tr& i b& t đ& u t& m& sáng là m& tôi đã đ& n n& i . Chúng tôi đ& c cán b& h& ng đ& n đi tìm m& , may m& n tôi g& p đ& c anh cán b& ng& i mi& n Nam r& t t& t b& ng đã cho phép chúng tôi đ& c g& p nh& ng ng& i đã chôn ch& ng tôi lúc tr& c. L& n đ& u tiên trong cu& c đ& i, tôi m& i bi& t b& c m& là gì và nh& t là th& u hi& u đ& c câu nói “cát b& i tr& v& v& i cát b& i”. Th& t da đã tan vào v& i cát, ch& còn b& x& ng tr& ng mà các b& n anh đã t& t c& m lên t& ng cái đ& u, x& ng vai, x& ng c& ng tay & ng chân, và ngay c& nh& ng đ& t x& ng nh& h& cũng mò tìm cho đ& . M& t s& i dây làm b& ng giây thép nh& , cái m& t làm b& ng kính máy bay có hình dáng 2 ng& i đ& ng bên nhau đã đ& c anh b& n l& y lên trao cho tôi và nói chính ch& ng tôi đã làm đ& t& ng cho tôi khi nào tôi lên thăm g& p

mọt. Anh đã phßi cßt gißu bao ngày vì nßu cßn bß thßy là bß tßch thu ngay. Rßt may là có mß tôi và ngßoi cháu lo lßng lßy rßu rßa xßng rßi qußn vào vßi bß vßo trong mßt cái bß to đß chúng tôi mang vß. Còn tôi ngßi chßt cßng vßi nßc mßt rßi sßu tßi. Xßt thßng anh.

Trên đßng vß mßi gßp toán ngßoi thßm nuôi. Gßp cô bßn cũng đi vßi mß già, đang chuyßn quà tßng khßu mßt, tôi chßy lßi đß mßt tay. Khi tôi đßt bà cß qua mßt ngßoi tù đang cußc đßt đßi rußng, ngßn nhìn và khß gßi mß. Tôi quay lßi giúp cô bßn còn vài giß đß ăn, chúng tôi vßa đi ngang thì lßi nghe anh ta gßi “em Lißu”. Cô bßn tôi nghe tên ngoßnh mßt lßi nhìn và lßi bß đi luôn. Đem đß lên đßt cùng chß vßi bà cß chúng tôi lßi quay lßi trß lßi đß đem nßt chß còn lßi, tôi bß o cô bßn, có lß anh tù kia quen Lißu đßy. Ta thßy anh gßi Mß lßi kêu tên Lißu đó. Chß mßt nhau rßi mà Lißu vßn không nhßn ra. Tßi khi anh ta quên cß sß cßn bß chß mßt lên đßng kêu Lißu. Anh đây, Tußn đây mà. Lúc đó bà cß cũng đã trß lßi và nhßn ra con, cß khóc òa ôm lßy anh tù, còn Lißu cũng khóc nhßng la “không phßi anh mà” không phßi anh đâu. Ngßoi chßng yêu quý vì tháng năm đßi khß phßi ăn khoai mì nên mßt anh ta bißn đßng vì quai hàm bßnh ra và nhßa đßc cßa khoai mì làm cho tßt cß tù nhân đßu có cái mßt vuông gßn gißng nhau cß. Tôi cũng không cß mßt đßc nßc mßt lßi nghĩ rßng chß cßng tôi còn sßng thì mßt mũi cũng chßnh vßy mà thôi.

Tß trßi vß chß có đßc nhßt mßt chißc xe đß, mßi ngßoi ngßi chßt cßng trong xe, còn có nhißu ngßoi phßi đßng bám vào cßa xe rßt là nguy hißm. Mß con tôi vß đßn ga Vinh là trßi đã tßi, lßi ôm cßng khßnh mßt cái bß hài cßt cßa chßng tôi. Ngßi sân ga đßi tàu rßt là nguy hißm vì mß con tôi nhßngác vßi xß lß qußngßi. Mß tôi phßi lßy gißy bußc cái bß và cußn quanh ngßoi. Chß sß lß mßt đi thì khß lßm. Tôi hßi hßp sß hßi còn hßn khi đi vßt biên nßa. Tôi đánh lißu vào nhà nghß mát cßa nhân viên xe lßa. Sau mßt lúc nói chuyßn gßy cß mßt tình và nhß có “thß tßc đßu tiên” (xin trß tißn trßc) nên mß con tôi đßc vào tßm trú qua đßm yên lành. Sáng hôm sau cũng nhß có ông qußn lý nhà nghß đó mà chúng tôi đßc lên tàu ß trong toa xe cßa các nhân viên đßng mát. Tôi phßi tin tßng là chúng tôi đã có ßn trên che chß nên đã mang thoát đßc bß xßng cßa chßng tôi vß đßn nßi đßn chßn. Vì nßu không đßc ß trong xe đó chß cßng chúng tôi không thß thoát khßi xß khßng xét trên tàu mà nßu hßphßt giác ra là có xßng ngßoi là lßp tßc đßu i chúng tôi xußng gißa rßng hoßc qußng xußng đi. Giß đây lâu lâu tôi lßi có cßn ác mßng gßp lßi cái cßnh mà công an đi sßc sßo trên tàu, bßt mß tßt cß mßi thß đß khßng xét là tôi hét lên bßt gißy mß hôi ßt đßm ngßoi. Sau đó lßi nßm xußng vßi nßc mßt trào ra không thßngßn nßi vì nhß thßngß anh và tßi phßn mình đßn đßc.

Hißn tßi thì chßng tôi đã đßc yên nghß tßi nghĩa trang Thiên Chúa Giáo ß Bình Dßng. Nhßng cũng không bißt đßc bao lâu nßa vì hß còn tính đßp cß nghĩa trang mßc dù đó là đßt tß mà gia đình tôi đã phßi mua bßng nhßng cây vàng lúc hß đßp nghĩa trang Mßc Đßng Chi ngay trong thành phß Saigon.

Chuyện Bu n Ng i V Tù

Tác Giả: Tr n Th Thanh Minh
Thứ Hai, 14 Tháng 6 Năm 2010 19:14

B n m con tôi xu ng phi tr ng Dulles vào m t bu i t i m a t m t c a tháng 6 năm 1994. Đ c gia đình cô em ra đón, tôi m ng quá nh ng v n ch a h t lo s , không bi t đây là th t hay m . N i ám nh b b c đi vùng kinh t m i và s không nói có, có nói không c a nhà n c công s n đã khi n tôi m t h t ni m tin. Tôi ch còn bi t c u Đ c M ban cho tôi m t phép l .

Chúng tôi c g ng h c h i đ hoà nh p vào cu c s ng m i M . Nay các con tôi đã l n, đã thành đ t và r t hi u th o. Chúng h t lòng lo l ng, chăm sóc tôi. Tôi th t m n nguy n, nh ng tôi bi t tôi không th ôm gi chúng mãi đ c. Chúng ph i có cu c s ng riêng, h nh phúc riêng. Dù bi t v y, nh ng m i khi chúng v ng nhà, còn l i m t mình tôi, tôi l i th y s h i. Nh ng năm tháng kh c c, h i hùng c a th i dĩ vãng l i kéo đ n ám nh tôi. Hình nh ch ng tôi lúc oai hùng, m nh m trong b quân ph c, lúc rách nát, t t i, thoi thóp trên trống tre l i ch p ch n quanh tôi. Tôi đã thì th m v i anh: “ Đ i em đi cùng!” Vâng, tôi c mong đ c s m ra đi bình yên đ đ c xum h p v i ch ng tôi. Chúng tôi ch m i đ c h ng h nh phúc gia đình có 4 năm 5 tháng. Tôi ch c ch ng tôi cũng nu i ti c nh tôi và đang ch tôi đi v i anh. Chúng tôi ph i n i ti p l i nh ng ngày h nh phúc ng n ng i xa xa. Tôi không th s ng mãi trong cô đ n đ run s tr c nh ng ám nh c a dĩ vãng và nh ng nhng nh khôn nguôi ng i ch ng mà tôi mãi mãi yêu th ng nh bu i đ u g p g !!